Jaume Busquet Saló

Veí i botiguer del Barri Vell de Girona

El telèfon a vegades ens dona moltes alegries, però darrerament et pot portar alguna tristesa. Ahir al vespre em trucaven per fer-me saber el traspàs d'en Jaume de l'estanc, germà del confiter Busquet de baixant el pont de les Peixateries, botiga ara desapareguda on el meu avi va llogar el meu pare per rascar llaunes. Eren tres germans i recordo que explicava que els havia donat les sopes i principalment al pare d'en Josep Busquet Ruhi, per això sempre va mantenir uns llaços especials amb aquesta família.

Abans, si volies vendre tabac a l'hostaleria, s'havia de demanar permís a Tabacalera. Si te'l concedien, et donaven un cartell amb la bandera que crec que posava: "Expendeduría de Tabaco", t'assignaven l'estanc, i ens va tocar el d'en Jaume. Teníem un prestatge tot especial, a vegades ens en quedàvem sense i n'havia d'anar a buscar. Era el 1960 i la gent en aquella època ramblejava i em moria de vergonya. Coneixia tot el jovent, però a canvi el pare em deixava comprar un conte de la col·lecció Azucena que valia 1 pesseta. El jovent veia que jo sempre treballava i tenia conte; estava contenta, no hi havia mòbils.

Però també vam viure una mala experiència amb el tabac. Un matí van entrar dos senyors i ens van dir que els ensenyéssim el tabac; pensant que buscaven contraban, en Raimon va treure tot el que teníem, que pujava a 90.000 pessetes. Si mal no recordo, ens van dir: "Ahora ya pueden ir al estanco a comprar tabaco." Vam haver de buscar un advocat, la mare plorant deia que no vendria mai més tabac. El problema havia estat que el Ducados valia 9,75 i tothom donava 10 i deixava el canvi; un dia va entrar un noi i al meu pare se li va acudir dir que valia 10 i al cap d'un moment ja entraven els inspectors.

Vam guanyar al cap d'un any; ens van tornar els diners, però el disgust i la por... El més gros és que el dia de la inspecció, després que s'emportessin el tabac, vam haver d'anar a comprar-ne més a l'estanc, tot un sacrifici. Coses d'aquell temps i de records de l'estanc.

Fa anys, anant a comprar al mercat em trobava en Jaume, que feia anar de bòlit les pageses. Ho volia tot maco i a mi sempre m'ho retreia, ell anava amb moto a treballar i passava per davant de casa i saludava el meu pare amb el braç enlaire. L'estanc d'en Jaume ja deu ser un dels darrers negocis familiars que ens queden a la nostra estimada Rambla de Girona. Avui, en saber el seu traspàs, un cúmul de records amb el rerefons del meu pare me l'han fet recordar.

Avui li diran adeu a les 4 de la tarda a la parròquia de Sant Josep de Girona, on ben segur que s'aplegarà un munt de gent del ram del fum, ara quasi en extinció, per estar al costat de la seva estimada família en aquest moment tan especial de dir adeu a una persona estimada.

Descansi en pau.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 06-09-2018 Pàgina 51

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/1462005-jaume-busquet-salo.html